

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

ال-م- (1)

الف، لام، میم. (1)

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ (2)

الله، نیست هیچ معبودی مگر او است زنده تدبیر کننده عالم. (2)

نَزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَأَنْزَلَ التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ (3)

فرود فرستاد بر تو کتاب را به راستی باور دارنده آنچه پیش دست وی است و فرود فرستاد تورات را و انجیل را. (3)

مَنْ قَبْلُ هَدَى لِلنَّاسِ وَأَنْزَلَ الْفُرْقَانَ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ (4)

از پیش، هدایت برای مردم و فرود فرستاد قرآن را. هر آئینه آنانکه نامعتقد شدند به آیت های خدا، برای ایشان است عذابی سختی. و خدا است غالب، صاحب انتقام. (4)

إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْفَىٰ عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ (5)

هر آئینه خدا نمی شود پوشیده بر او هیچ چیزی در زمین و نه در آسمان. (5)

هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (6)

او است آنکه صورت می بندد شما را در رحم ها چنانچه می خواهد. نیست هیچ معبودی مگر او است غالب، نهایت هوشیار. (6)

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ ۚ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ ۗ وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ ۗ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ ءَأَمَّنَّا بِهِ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا ۗ وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ (7)

او است آنکه فرود فرستاد بر تو کتاب را، بعضی از آن است آیت های واضح، آنها اصل و اساس کتاب است و بعضی دیگر متشابهات؛ پس اما آنانکه در دلهای شان کجی است پس پیروی می کنند آنچه را که متشابه است از آن کتاب برای طلب فتنه و برای طلب تعبیر آن. و نمی داند تعبیر آن را مگر خدا. و ثابت قدمان در علم می گویند: ایمان آوردیم به آن، همه از نزد پروردگار ما است. و نمی شوند پند پذیر مگر صاحبان خرد. (7)

رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِن لَّدُنكَ رَحْمَةً ۚ إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ (8)

پروردگار ما! نکن کج دلهای ما را بعد آنکه هدایت نمودی ما را و اعطاء کن برای ما از نزد خود رحمت. هر آئینه تو، تویی اعطاء کننده. (8)

رَبَّنَا إِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ (9)

پروردگار ما! هر آئینه تو جمع کننده مردم هستی در روزی که نیست هیچ شک در آن. هر آئینه خدا نمیکند خلاف وعده را. (9)

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا ۗ وَأُولَىٰ أَيْكِهِمْ وَوَدُّ النَّارِ (10)

هر آئینه آنانکه نامعتقد شدند هرگز دفع نکند از ایشان دارائی ایشان و نه اولاد ایشان از (عذاب) خدا چیزی را؛ و آنها ایشانند آتش انگیز (هیزم) دوزخ. (10)

كَذَّابِ الْفِرْعَوْنَ وَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۗ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ ۗ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ (11)

مانند آل فرعون و آنان از پیش ایشان. به دروغ نسبت کردند به آیت های ما، پس گرفت ایشان را خدا به گناهان ایشان. و خدا است سخت در عقوبت کردن. (11)

قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا سَتْغَلِبُونَ وَ تُحْشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ ۗ وَ بِئْسَ الْمِهَادُ (12)

بگو برای آنانکه نامعتقد شدند: مغلوب می شوید و برانگیخته می شوید به سوی دوزخ. و بد جایگاه است. (12)

قَدْ كَانَ لَكُمْ آيَةٌ فِي فِتْنَةِ الْقُرَظِ ۖ فَتَنَّا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَ الْآخِرَىٰ كَافِرَةٌ ۖ يَرَوْنَهُمْ مِثْلَيْهِمْ رَأْيَ الْعَيْنِ ۗ وَ اللَّهُ يُؤَيِّدُ بِنَصْرِهِ مَن يَشَاءُ ۗ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولَى الْأَبْصَارِ (13)

به یقین بود برای شما نشانه در آن دو گروه که با هم روبرو شدند؛ گروهی جنگ می کرد در راه خدا و گروه دیگر نامعتقد بود می دیدند ایشان را (مؤمنان را) دو برابر خویش دیدن چشم. و خدا یاری می کند به یاری خود کسی را که می خواهد. هر آئینه در این واقعه است البته پندی برای صاحبان بینائی. (13)

زِينٍ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَ الْبَنِينَ وَ الْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَ الْفِضَّةِ وَ الْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَ الْأَنْعَامِ وَ الْحَرْثِ ۗ ذَلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۗ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَتَابِ (14)

تزئین داده شده برای مردم دوستی آرزو های نفسی از زنان و فرزندان و خزانه های جمع ساخته از طلا و نقره و اسبان نشاندار و چهار پایان و زراعت. این است بهره زنده گانی دنیا؛ و خدا نزد او است نیک باز گشتن. (14)

قُلْ أَوْفُوا بِعَهْدِكُمْ ۖ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَ أَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ وَ رِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ (15)

بگو: آیا خبر دهم شما را به بهتر از این ها؟ برای آنانکه پرهیزگاری کردند نزد پروردگار ایشان بوستان ها است می رود از زیر آنها جویها همیشه باشندگان در آنها و همسران پاکیزه و خوشنودی از جانب خدا. و خدا است بینا به بنده گان. (15)

الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّا أَمْنَا فَاغْوِرْنَا وَ قَنَا عَذَابَ النَّارِ (16)

آنانکه می گویند: پروردگار ما! هر آئینه ما ایمان آوردیم پس ببخش برای ما گناهان ما را و

نگهدار ما را از عذاب آتش. (16)

الصَّابِرِينَ وَ الصَّادِقِينَ وَ الْقَانِتِينَ وَ الْمُنْفِقِينَ وَ الْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ (17)

شکیبایان و راستگویان و فرمانبرداران و خرچ کننده گان و آمرزش خواهنده گان در وقت صبح. (17)

شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَ الْمَلَىٰ تَكْفُهُ وَ أُولُوا الْعِلْمِ قَانِمًا بِالْقِسْطِ ۗ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (18)

گواهی داد خدا آنکه او نیست هیچ معبودی مگر او و فرشته گان و صاحبان دانش (نیز گواهی دادند)، ایستاده به عدل. نیست هیچ معبودی مگر او است غالب، نهایت هوشیار. (18)

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ ۗ وَ مَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوْتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا ۗ بَيْنَهُمْ ۗ وَ مَنْ يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ (19)

هر آئینه دین است نزد خدا اسلام. و نکردند اختلاف آنانکه داده شدند کتاب را مگر از بعد آنکه آمد به ایشان دانش، (از روی) سرکشی میان شان. و کسی که نامعتقد می شود به آیت های خدا پس هر آئینه است خدا سریع در حساب گرفتن. (19)

فَإِنْ حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ وَ مَنْ اتَّبَعَنِي ۗ وَ قُلْ لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَ الْأُمِّيِّينَ أَسْلَمْتُمْ ۗ فَإِنْ أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا سَبِيلًا ۗ وَ إِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ ۗ وَ اللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ (20)

پس اگر ستیزه کردند با تو پس بگو: منقاد ساختم روی خود را برای خدا و هر که پیروی من کرد (نیز منقاد ساخت). و بگو برای آنانکه داده شده اند کتاب را و به بی سوادان: آیا اسلام آوردید؟ پس اگر اسلام آوردند پس به یقین راه یافتند؛ و اگر روی گردانیدند پس جز این نیست که بر تو است پیغام رسانیدن. و خدا است بینا به بنده گان. (20)

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَ يَقْتُلُونَ النَّبِيِّينَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَ يَقْتُلُونَ الَّذِينَ يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ (21)

هر آئینه آنانکه نامعتقد می شوند به آیت های خدا و می کشند پیغامبران را به ناحق و می کشند آنان را که امر می کنند به عدل از مردم پس بشارت ده ایشان را به عذابی درد دهنده ئی. (21)

أُولَىٰٰ نِكَ الَّذِينَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ وَ مَا لَهُمْ مِنْ نَصِيرِينَ (22)

آنها آنانند که تباه شد اعمال شان در دنیا و آخرت و نیست برای ایشان از یاری دهنده گان. (22)

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيْبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُدْعَوْنَ إِلَىٰ الْكِتَابِ لِيَحْكُمَ اللَّهُ بَيْنَهُمْ ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ فَرِيقًا مِّنْهُمْ وَ هُمْ مُعْرِضُونَ (23)

آیا ندیدی به سوی آنانکه داده شده اند بهره ئی از کتاب، خوانده می شوند به سوی کتاب خدا

تا حکم کند در میان ایشان پس رو می گرداند گروهی از ایشان و ایشانند روی گردانان.
(23)

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ صلى وَ غَرَّهُمْ فِي دِينِهِمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ (24)

این است به سبب آنکه ایشان گفتند: هر گز نمی رسد به ما آتش دوزخ مگر روز های چندی
شمرده شده؛ و فریفت ایشان را در دین ایشان آنچه بودند افترا می کردند. (24)

فَكَيفَ إِذَا جَمَعْنَاهُمْ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ وَ وُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَ هُمْ لَا يُظْلَمُونَ (25)

پس چگونه بود حال وقتیکه جمع کنیم ایشان را برای روزی که نیست هیچ شک در آن و
تمام داده شود جزاء هر شخصی آنچه به دست آورد و ایشان نشوند ستم. (25)

قُلِ اللَّهُمَّ مَلِكُ الْمَلِكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَ تَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ وَ تُعْزُزُ مَنْ تَشَاءُ وَ تُذِلُّ مَنْ
تَشَاءُ صلى بِيَدِكَ الْخَيْرُ صلى إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (26)

بگو: ای پروردگار ما! خداوند پادشاهی، می دهی پادشاهی کسی را که می خواهی و باز
می گیری پادشاهی را از کسی که می خواهی و ارجمند می سازی کسی را که می خواهی
و خوار می سازی کسی را که می خواهی؛ به دست تست نیکی؛ هر آئینه تو بر همه چیز
توانائی. (26)

تُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَ تُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ صلى وَ تُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَ تُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ
الْحَيِّ صلى وَ تَرْزُقُ مَنْ تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ (27)

در می آوری شب را در روز و در می آوری روز را در شب؛ و بیرون می آوری زنده را
از مرده و بیرون می آوری مرده را از زنده؛ و روزی می دهی کسی را که می خواهی بی
شمار. (27)

لَا يَتَّخِذُ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ صلى وَ مَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ
إِلَّا أَنْ تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاتِي وَ يُحَذِّرْكُمْ اللَّهُ نَفْسَهُ صلى وَ إِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ (28)

نمی گیرند ایمان آورنده گان نامعتقدان را دوستان (یا هم پیمانان) از غیر (به عوض) ایمان
آورنده گان؛ و کسی که می کند این کار را پس نیست از خدا در آن چیزی (رحمت و بهره
ئی) مگر آنکه ترسیدید از ایشان ترسیدن (دفع شر ایشان کنید به نوعی از احتیاط کردن). و
بیم می دهد شما را خدا از (نا فرمانی) خود. و به سوی خدا است باز گشتن. (28)

قُلْ إِنْ تَخَفُوا مَا فِي صُدُورِكُمْ أَوْ يُبْدُوهُ يَعْلَمُهُ اللَّهُ صلى وَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَ مَا فِي الْأَرْضِ صلى وَ
اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (29)

بگو: اگر پنهان کنید آنچه است در سینه های شما یا آشکار کنید آن را می داند آن را خدا. و
می داند آنچه در آسمان ها است و آنچه است در زمین. و خدا است بر همه چیز توانا. (29)

يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُحْضَرًا وَ مَا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَ بَيْنَهُ أَمَدًا
بَعِيدًا صلى وَ يُحَذِّرْكُمْ اللَّهُ نَفْسَهُ صلى وَ اللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ (30)

روزی که می یابد هر کس آنچه کرده از نیکی حاضر و آماده و آنچه کرده از بدی، دوست می دارد اگر آنکه در میان وی و در میان آن (بدی) باشد مسافتی دوری. و بیم می دهد شما را خدا از (نا فرمانی) خود. و خدا است مهربان بر بنده گان. (30)

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ (31)

بگو: اگر هستید شما دوست می دارید خدا را پس پیروی من کنید دوست می دارد شما را خدا و می آمرزد برای شما گناهان شما را. و خدا است آمرزنده، با رحم. (31)

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ ۚ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ (32)

بگو: فرمان برید خدا را و پیغمبر را؛ پس اگر رو گردانند، پس هر آئینه خدا ندارد دوست نامعتقدان را. (32)

إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ إِبْرَاهِيمَ وَآلَ عِمْرَانَ عَلَى الْعَالَمِينَ (33)

هر آئینه خدا بر گزید آدم را و نوح را و خاندان ابراهیم را و خاندان عمران را بر جهان ها. (33)

ذُرِّيَّةً بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ (34)

نسلی بعضی آن از بعضی. و خدا است شنوا، دانا. (34)

إِذْ قَالَتْ امْرَأَةٌ عِمْرَانُ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي ۖ إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ (35)

وقتی که گفت زن عمران: ای پروردگار من! نذر کردم برای تو آنچه در شکم من است آزاد کرده پس قبول کن از من؛ هر آئینه تو، تویی شنوا، دانا. (35)

فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا أُنْثَىٰ ۗ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتَ ۗ وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْأُنْثَىٰ ۗ وَإِنِّي سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ ۗ وَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْهَا مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ (36)

پس چون زانید او را، گفت: ای پروردگار من! هر آئینه من زادم او را دختر و خدا دانانتر است به آنچه وی بزاد و نیست پسر مانند دختر؛ و هر آئینه من نامیدم او را مریم و هر آئینه من در پناه تو می گذارم او را و نسل او را از شیطان رانده شده. (36)

فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ حَسَنٍ ۗ وَأَنْبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا ۗ وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا ۖ كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا ۖ قَالَ يَا مَرْيَمُ أَنَّىٰ لَكِ هَذَا ۗ قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ (37)

پس قبول کرد او را (مریم) پروردگار او به قبول کردن نیکی و پرورید او را پروریدن به نیکنوی و سرپرست او ساخت زکریا را؛ هر وقت داخل می شد بر او (مریم) زکریا در محراب، می یافت نزد او روزی؛ گفت: ای مریم! از کجا است برای تو این روزی؟ گفت: این از نزد خدا است؛ هر آئینه خدا روزی می دهد کسی را که می خواهد بی شمار. (37)

هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُ ۖ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً ۗ إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ (38)

آن وقت دعا کرد زکریا پروردگار خود را؛ گفت: پروردگار من! اعطاء کن برای من از جانب خود نسلی پاک؛ هر آئینه تویی شنونده دعا. (38)

فَدَاذَنَّهُ الْمَلَىٰ نِكَّةً وَ هُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيَىٰ مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَ سَيِّدًا وَ حَصُورًا وَ نَبِيًّا مِّنَ الصَّالِحِينَ (39)

پس ندا کرد او را فرشته گان و او ایستاده بود نماز می گذارد در محراب (عبادت گاه) آنکه خدا مژده می دهد ترا به یحیی، باور دارنده به کلمه ئی از جانب خدا و سردار و پارسا و پیغمبری از نیکوکاران. (39)

قَالَ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَقَدْ بَلَغَنِيَ الْكِبَرُ وَ امْرَأَتِي عَاقِرٌ ۗ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ (40)

گفت: پروردگار من! چگونه پیدا می شود برای من فرزندی و به یقین رسیده است مرا کلان سالی و زن من نازای است؛ گفت: همچنین خدا می کند آنچه می خواهد. (40)

قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً ۗ قَالَ آيَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا رَمْرًا ۗ وَ اذْكُرْ رَبَّكَ كَثِيرًا وَ سَبِّحْ بِالْعَشِيِّ وَ الْإِبْكَارِ (41)

گفت: پروردگار من! معین کن برای من نشانه ئی؛ فرمود: نشانه تو آن است که نتوانی سخن بگوئی با مردم سه روز مگر به اشاره. و یاد کن پروردگار خود را بسیار و تسبیح بگو به شام و صبح. (41)

وَ إِذْ قَالَتِ الْمَلَىٰ نِكَّةً يَمْرَيْمُ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاكِ وَ طَهَّرَكِ وَ اصْطَفَاكِ عَلَىٰ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ (42)

و وقتی که گفتند فرشته گان: ای مریم! هر آئینه خدا بر گزید ترا و پاک ساخت ترا و بر گزید ترا بر زنان جهان هان. (42)

يَمْرَيْمُ اقْنُتِي لِرَبِّكِ وَ اسْجُدِي وَ ارْكَعِي مَعَ الرَّاكِعِينَ (43)

ای مریم! فرمانبرداری کن برای پروردگار خود و سجده کن و رکوع کن با رکوع کننده گان. (43)

ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَ مَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يُقُولُونَ أَفَلَمْهَمْ آيَهُمْ يَكْفُلُ مَرِيْمَ وَ مَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَخْتَصِمُونَ (44)

این از خبر های غیب است وحی می کنیم آن را به سوی تو ونبودی تو نزد ایشان وقتی که می انداختند قلم های خویش را تا کدام ایشان سر پرست مریم شود ونبودی تو نزد ایشان وقتی که با هم منازعه می کردند. (44)

إِذْ قَالَتِ الْمَلَىٰ نِكَّةً يَمْرَيْمُ إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِكَلِمَةٍ مِّنْهُ اسْمُهُ الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ وَ جِبْهَا فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ وَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ (45)

و وقتی که گفتند فرشته گان: ای مریم! هر آئینه خدا مژده می دهد ترا به کلمه از جانب خود که نام او است مسیح عیسی پسر مریم با آبرو در دنیا و آخرت و از جمله مقربان است.

(45)

وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَ كَهْلًا وَ مِنْ الصَّالِحِينَ (46)

و سخن می گوید با مردم در گهواره و میان سالی و از نیکوکاران است. (46)

قَالَتْ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي وَلَدٌ وَ لَمْ يَمَسِّنِي بَشَرٌ صلى قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ (47)

گفت: پروردگار من! چگونه پیدا می شود برای من فرزندی و دست نرسانده است به من هیچ بشری؟ فرمود: همچنین خدا پیدا می کند آنچه می خواهد. وقتیکه اراده کرد کاری را پس جز این نیست که می گوید برای او: بشو، پس می شود. (47)

وَ يُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَ الْحِكْمَةَ وَ التَّوْرَةَ وَ الْإِنْجِيلَ (48)

و می آموزد او را کتاب را و هوشیاری و تورات را و انجیل را. (48)

وَ رَسُولًا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ صلى أَنِّي - أَخْلَقُ لَكُمْ مِّن الطَّيْنِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ فَانْفُخْ فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ صلى وَ أُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَ الْأَبْرَصَ وَ أُحْيِي الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِ اللَّهِ صلى وَ أَنْبِئُكُمْ بِمَا تَأْكُلُونَ وَ مَا تَدْخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ (49)

و پیغامبری به سوی بنی اسرائیل، آنکه من به یقین آمده ام به شما با نشانه ئی از جانب پروردگار شما؛ آنکه من می سازم برای شما از گل مانند شکل پرنده پس می دم در آن پس می شود پرنده ئی به فرمان خدا؛ و شفا میدهم کور مادر زاد را و برص دار را (کسی را که پیسی دارد) و زنده می کنم مرده گان را به فرمان خدا؛ و خبر می دهم شما را به آنچه می خورید و آنچه ذخیره می کنید در خانه های خویش. هر آئینه است در اینها البته نشانه برای شما اگر هستید شما ایمان آورنده گان؟ (49)

وَ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْ مِنَ التَّوْرَةِ وَ لِأَجْلِ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَ جِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَ أَطِيعُوا (50)

و تصدیق کننده آنچه میان دست های من است از تورات، و تا حلال سازم برای شما بعضی آنچه حرام شده بود بر شما. و آمده ام به شما به نشانه ئی از جانب پروردگار شما پس بپرهیزید از (خشم) خدا و اطاعت کنید مرا. (50)

إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَ رَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ صلى هَذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ (51)

هر آئینه است خدا پروردگار من و پروردگار شما پس پرستش کنید او را. این است راه راست. (51)

فَلَمَّا أَحَسَّ عِيسَىٰ مِنْهُمُ الْكُفْرَ قَالَ مَنْ أَنْصَارِي - إِلَى اللَّهِ صلى قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَ أَشْهَدُ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ (52)

پس چون احساس کرد عیسی از آنها کفر را، گفت: کیست یاری دهنده گان من به سوی خدا؟ گفتند حواریون (یاران گزیده): ما یاوران خدا هستیم ایمان آوردیم ما به خدا و گواه باش به

آنکه ما منقاد هستیم. (52)

رَبَّنَا ءَامَنَّا بِمَا أَنْزَلْتَ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ (53)

ای پروردگار ما! ایمان آوردیم به آنچه فرود فرستادی و پیروی کردیم ما پیغمبر را پس بنویس ما را با همراه گواهان. (53)

وَ مَكَرُوا وَ مَكَرَ اللَّهُ صَلَّى وَ اللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِينَ (54)

و نقشه کردند و نقشه کرد خدا؛ و خدا است بهترین نقشه کننده گان. (54)

إِذْ قَالَ اللَّهُ يَٰعِيسَىٰ إِنِّي مُتَوَفِّيكَ وَ رَافِعُكَ إِلَيَّ وَ مُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَ جَاعِلُ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوا ۗ إِلَىٰ يَوْمِ الْفَيْمَةِ صَلَّى ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ (55)

و قتیکه فرمود خدا: ای عیسی! هر آئینه من بر می گیرم تو را و بر می دارم تو را به سوی خود و پاک می سازم ترا از آنانکه نامعتقد شدند و می سازم آنان را که پیروی کردند ترا برتر بر آنانکه نامعتقد شدند تا روز قیامت؛ باز به سوی من است باز گشت شما پس داوری می کنم میان شما در آنچه بودید شما در باره آن اختلاف می کردید. (55)

فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ وَ مَا لَهُمْ مِنْ نَّاصِرِينَ (56)

پس اما آنانکه نامعتقد شدند پس عذاب می کنم ایشان را عذابی سختی در دنیا و آخرت و نیست برای ایشان از یاری دهنده گان. (56)

وَ أَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ صَلَّى وَ اللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ (57)

و اما آنانکه ایمان آوردند و کردند کار های شائسته پس تمام دهم ایشان را مزد ایشان را. و خدا ندارد دوست ستم گاران را. (57)

ذَلِكَ نُنْزِلُكَ عَلَيْكَ مِنَ الْآيَاتِ وَ الذِّكْرِ الْحَكِيمِ (58)

این را می خوانیم آن را بر تو از آیت ها و یاد آورنده نهایت هوشیار. (58)

إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ صَلَّى خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ (59)

هر آئینه مثال (مسأله آفرینش) عیسی پیش خدا مانند مثال (مسأله آفرینش) آدم است؛ آفرید او را خدا از خاک باز گفت برای او: بشو! پس شد. (59)

الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُنْ مِنَ الْمُمْتَرِينَ (60)

سخن راست (آفرینش عیسی) است از جانب پروردگار تو، پس مباش از شک دارنده گان. (60)

فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَ أَبْنَاءَكُمْ وَ نِسَاءَنَا وَ نِسَاءَكُمْ وَ أَنفُسَنَا وَ أَنفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَعْنَةَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ (61)

پس هر که ستیزه کرد با تو در باره آن از بعد آنچه آمد به تو از دانش پس بگو: بیائید تا

بخوانیم فرزندان ما را و فرزندان شما را و زنان ما را و زنان شما را و ذات های ما را و ذات های شما را، باز همه به زاری دعا کنیم پس آرزو کنیم لعنت خدا را بر به دروغ نسبت کننده گان. (61)

إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْقَصَصُ الْحَقُّ، وَ مَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ، وَ إِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (62)

هر آئینه این است البته او خبر راست. و نیست از معبودی مگر خدا. و هر آئینه خدا است البته او غالب، نهایت هوشیار. (62)

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ (63)

پس اگر رو گردانیدند پس هر آئینه خدا است دانا به تباه کاران. (63)

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَ بَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَ لَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَ لَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ، فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَا مُسْلِمُونَ (64)

بگو: ای اهل کتاب! بیائید به سوی سخنی موافقی میان ما و میان شما آنکه نه پرستیم جز خدا را و نسازیم شریک به او چیزی را و نگیرد بعضی از ما بعضی دیگر را پروردگاران از غیر خدا. پس اگر رو گردانیدند پس بگوئید: گواه باشید به آنکه ما تسلیم شده گان به خدا هستیم. (64)

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَحَاجُّونَ فِي إِبْرَاهِيمَ وَ مَا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ وَ الْإِنْجِيلَ إِلَّا مِنْ بَعْدِهِ، أَ فَلَا تَعْقِلُونَ (65)

ای اهل کتاب! برای چه ستیزه می کنید در باره ابراهیم و نشد فرود فرستاده تورات و انجیل مگر از بعد او، آیا پس نمی فهمید؟ (65)

هَذَا أَنْتُمْ هِيَ، وَ لَأَءِ حَاجَّجْتُمْ فِيمَا لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ فَلِمَ تَحَاجُّونَ فِيمَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ، وَ اللَّهُ يَعْلَمُ وَ أَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ (66)

حقا شما آنانید که ستیزه کردید در آنچه برای شما است به آن دانش، پس چرا ستیزه می کنید در آنچه نیست برای شما به آن دانش؟ و خدا می داند و شما نمی دانید. (66)

مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ يَهُودِيًّا وَ لَا نَصْرَانِيًّا وَ لَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُسْلِمًا وَ مَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ (67)

نبود ابراهیم یهودی و نه نصرانی ولیکن بود حنیفی تسلیم شده به خدا و نبود از شرک آورنده گان. (67)

إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ لَلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَ هَذَا النَّبِيُّ وَ الَّذِينَ آمَنُوا، وَ اللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ (68)

هر آئینه نزدیک ترین مردم به ابراهیم البته آنان بودند که پیروی کردند او را (در زمان او) و این پیغمبر (محمد ص) و آنانکه ایمان آوردند. و خدا است کار ساز ایمان آورنده گان. (68)

وَدَّتْ طَائِفَةٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يُضِلُّوكُمْ وَ مَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَ مَا يَشْعُرُونَ (69)

آرزو کردند گروهی از اهل کتاب: اگر گمراه سازند شما را و نمی سازند گمراه مگر خویشان را و نمی کنند درک. (69)

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَ أَنْتُمْ تَشْهَدُونَ (70)

ای اهل کتاب! چرا نامعتقد می شوید به آیت های خدا و شما گواهی می دهید؟ (70)

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَ تَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَ أَنْتُمْ تَعْلَمُونَ (71)

ای اهل کتاب! چرا می آمیزید حق را با باطل و می پوشانید حق را و شما می دانید؟ (71)

وَ قَالَتْ طَائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ ءَامِنُوا بِالَّذِي أُنزِلَ عَلَيَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ جِهَ النَّهَارِ وَ أَكْفُرُوا^ا آخِرَهُ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ (72)

و گفت گروهی از اهل کتاب: ایمان آورید به آنچه فرود فرستاده شده است بر آنانکه ایمان

آورده اند در شروع روز و نامعتقد شوید در پایان روز، شاید ایشان برگردند. (72)

وَ لَا تُؤْمِنُوا^ا إِلَّا لِمَنْ تَبِعَ دِينَكُمْ قُلْ إِنَّ الْهُدَىٰ هُدَىٰ اللَّهِ أَنْ يُؤْتَىٰ^ا أَحَدٌ مِّثْلَ مَا أُوتِيْتُمْ أَوْ يُحَاجُّوكُمْ عِنْدَ رَبِّكُمْ قُلْ إِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ^ه وَ اللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ (73)

و نکنید باور مگر کسی را که پیروی کند از آئین شما. بگو: هر آئینه هدایت است، هدایت

خدا آنکه داده شود کسی مانند آنچه داده شده اید شما، یا منازعه می کنند با شما نزد

پروردگار شما. بگو: هر آئینه نعمت به دست خدا است می دهد آن را به هر که می خواهد.

و خدا است فراخ نعمت، دانا. (73)

يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ^ه مَنْ يَشَاءُ^ه وَ اللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ (74)

مخصوص می سازد به رحمت خود کسی را که می خواهد. و خدا است صاحب نعمت

عظیم. (74)

وَ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بِقِطَارٍ يُؤَدُّهُ^ه - إِلَيْكَ وَ مِنْهُمْ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بَدِينَارٍ لَا يُؤَدُّهُ^ه - إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا^ه ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِّيِّينَ سَبِيلٌ وَ يَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَ هُمْ يَعْلَمُونَ (75)

و از اهل کتاب کسی است که اگر امین داری او را به گنجی بر می گرداند آن را به سوی

تو و از ایشان کسی است که اگر امین داری او را به دیناری بر نمی گرداند آن را به سوی

تو مگر تا وقتی که باشی بر سر او ایستاده. این به سبب آن است که ایشان گفتند نیست بر ما

در امی ها (غیر اهل کتاب) هیچ راهی و می گویند بر خدا دروغ را و ایشان می دانند.

(75)

بَلَىٰ مَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ^ه وَ اتَّقَىٰ فَإِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ (76)

بلی! هر که وفا کرد به عهد خود و پرهیزگاری کرد پس هر آئینه خدا دوست می دارد

پرهیزگاران را. (76)

إِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَ أَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ لَا خَلَاقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَ لَا يُكَلِّمُهُمُ

اللَّهُ وَ لَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَ لَا يُزَكِّيهِمْ وَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (77)

هر آئینه آنانکه می خرنند پیمان خدا و به سوگند های خویش بهای اندک را، آنها نیست هیچ بهره برای ایشان در آخرت و نمی گوید سخن با ایشان خدا و نمی کند نگاه به سوی ایشان روز قیامت و نمی سازد پاک ایشان را و برای ایشان است عذاب درد دهنده. (77)

وَ إِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُورْنَ أَلْسِنَتَهُمْ بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ مِنَ الْكِتَابِ وَ مَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَ يَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَ مَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَ يَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَ هُمْ يَعْلَمُونَ (78)

و هر آئینه از ایشان است البته گروهی که می پیچند زبان های خویش را به (خواندن) کتاب تا گمان کنید آن است از کتاب و نیست آن از کتاب و میگویند: آن است از نزد خدا و نیست آن از نزد خدا و میگویند بر خدا دروغ را و ایشان می دانند. (78)

مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ وَ الْحُكْمَ وَ النَّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِي مِنْ دُونِ اللَّهِ وَ لَكِنْ كُونُوا رَبَّانِيِّينَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَ بِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ (79)

نیست برای هیچ انسانی آنکه بدهد او را خدا کتاب را و حکم (علم دین) را و پیغمبری را باز بگوید به مردم: باشید بنده گان برای من از غیر خدا ولیکن (می گوید): باشید خدا پرستان به سبب آن که بودید شما آموختانده شده کتاب را و به سبب آن که بودید شما می خواندید. (79)

وَ لَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا الْمُلَىٰ أَوْلِيَاءَ وَ النَّبِيِّينَ أَرْبَابًا ۗ أَيَأْمُرُكُمْ بِالْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ (80)

و نمی کند امر شما را به آنکه بگیریید فرشته گان را و پیغمبران را پروردگاران. آیا امر می کند شما را به نامعتقدی بعد آنکه شما مسلمان شده اید؟ (80)

وَ إِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَ حِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ ۖ وَ لَتَنْصُرُنَّهُ ۗ قَالَ أَ أَقْرَرْتُمْ وَ أَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ إِصْرِي ۗ قَالُوا ۚ أَ أَقْرَرْنَا ۚ قَالَ فَاشْهَدُوا ۗ وَ أَنَا مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ (81)

و وقتی که گرفت خدا پیمان پیغمبران را البته آنچه دادم شما را از کتاب و حکمت باز آمد به شما پیغمبری باور کننده آنچه با شما است البته ایمان آورید به او و البته یاری دهید او را. فرمود: آیا اقرار کردید و گرفتید بر این شما پیمان مرا؟ گفتند: اقرار کردیم. فرمود: پس گواه باشید و من به همراه شما از گواهانم. (81)

فَمَنْ تَوَلَّىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ (82)

پس هر که رو گرداند بعد این پس آنها ایشانند سرکشان قصدی. (82)

أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ يَبْعُونَ وَ لَهُ ۖ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ طَوْعًا وَ كَرْهًا وَ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ (83)

آیا پس غیر آئین خدا می طلبند و برای او (خدا) تسلیم شد آنانکه در آسمان ها و زمین اند مطیعانه و مجبورانه و به سوی او بر گردانیده می شوند. (83)

قُلْ ءَأَمَّا بِاللَّهِ وَ مَا أُنزِلَ عَلَيْنَا وَ مَا أُنزِلَ عَلَىٰ- إِبْرَاهِيمَ وَ إِسْمَاعِيلَ وَ إِسْحَاقَ وَ يَعْقُوبَ وَ الْأَسْبَاطِ وَ مَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَ عِيسَىٰ وَ النَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَ نَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ (84)

بگو: ایمان آوردیم ما به خدا و آنچه فرود فرستاده شده بر ما و آنچه فرود فرستاده شده بر ابراهیم و اسمعیل و اسحاق و یعقوب و نبیره گان وی و آنچه داده شد موسی را و عیسی را و پیغمبران را از جانب پروردگار ایشان، نمی کنیم فرق میان هیچ یک از ایشان و ما برای خدا تسلیم شده گانیم. (84)

وَ مَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَ هُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ (85)

و هر که طلب کند غیر اسلام دینی را پس هرگز قبول کرده نشود از او و او است در آخرت از زیان رسیده گان. (85)

كَيْفَ يَهْدِي اللَّهُ قَوْمًا كَفَرُوا بَعَدَ إِيمَانِهِمْ وَ شَهِدُوا- أَنَّ الرَّسُولَ حَقٌّ وَ جَاءَهُمُ النَّبِيَّةُ، وَ اللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ (86)

چگونه راه نماید خدا گروهی را که نامعتقد شدند بعد ایمان ایشان و گواهی دادند ایشان آنکه پیغمبر حق است و آمد به ایشان دلائل روشن. و خدا نمی کند رهنمائی گروه ستم گاران را. (86)

أُولَىٰ- نِكَ جَزَاؤُهُمْ أَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةَ اللَّهِ وَ الْمَلَىٰ- نِكَ وَ النَّاسِ أَجْمَعِينَ (87)

آنها سزای ایشان است آنکه باشد بر ایشان نفرین خدا و فرشته گان و مردم همه. (87)

خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَ لَا هُمْ يُنظَرُونَ (88)

همیشه باشند گان در آن (نفرین) نشود سبک از ایشان عذاب و نه ایشان مهلت داده شوند. (88)

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ- بَعْدِ ذَلِكَ وَ أَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ (89)

مگر آنانکه توبه کردند از بعد این و نیکوکاری نمودند پس هر آینه خدا است آمرزنده، با رحم. (89)

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بَعَدَ إِيمَانِهِمْ ثُمَّ ازْدَادُوا كُفْرًا لَّنْ تُقْبَلَ تَوْبَتُهُمْ وَ أُولَىٰ- نِكَ هُمُ الضَّالُّونَ (90)

هر آینه آنانکه نامعتقد شدند بعد ایمان خویش باز افزودند در نامعتقدی هرگز نمی شود قبول توبه ایشان و آنها ایشانند گمراهان. (90)

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَ مَاتُوا وَ هُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِمْ مِلءُ الْأَرْضِ ذَهَبًا وَ لَوْ افْتَدَىٰ بِهِ- قَلَىٰ أُولَىٰ- نِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ وَ مَا لَهُمْ مِنْ نَّاصِرِينَ (91)

هر آینه آنانکه نامعتقد شدند و مردند نامعتقدان پس هرگز نمی شود قبول از هیچ یک از ایشان به مقدار پری زمین طلا و اگر بدهد آن را فدیة به عوض (عذاب). آنها برای ایشان

است عذابی درد دهنده نی و نیست برای ایشان از یاری دهنده گان. (91)

لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ ۚ وَ مَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ (92)

هرگز نمی یابید نیکوکاری را تاآنکه خرج کنید از آنچه که دوست می دارید و آنچه که خرج می کنید از هر چیزی پس هر آئینه خدا به آن دانا است. (92)

كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حَلَالًا لِبَنِي إِسْرَائِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسْرَائِيلُ عَلَىٰ نَفْسِهِ ۚ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُنَزَّلَ التَّوْرَةُ فِيهِ ۚ قُلْ فَأْتُوا بِالتَّوْرَةِ فَاتْلُوهَا ۚ إِنَّ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (93)

همه غذا ها حلال بود برای بنی اسرائیل جز آنچه حرام کرده بود اسرائیل (یعقوب ع) بر خویشتن از پیش اینکه فرود فرستاده شود تورات. بگو: بیاورید تورات را پس بخوانید آن را اگر هستید راستگویان؟ (93)

فَمَنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ (94)

پس هرکه ببندد بر خدا دروغ را بعد این پس آنها، ایشانند ستم گاران. (94)

قُلْ صَدَقَ اللَّهُ ۗ فَاتَّبِعُوا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا ۚ وَ مَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ (95)

بگو: راست گفت خدا. پس پیروی کنید آئین ابراهیم را خالصانه و نبود از مشرکان. (95)

إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَ هُدًى لِّلْعَالَمِينَ (96)

هر آئینه نخستین خانه که تعیین کرده شد برای مردم البتّه آن است در مکه، برکت داده شده و هدایت برای جهان ها. (96)

فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ ۚ وَ مَنْ دَخَلَهُ كَانَ ءَامِنًا ۗ وَ لِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حُجُّ الْبَيْتِ مَنْ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا ۚ وَ مَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ (97)

در آن نشانه های روشن است، جای ایستادن ابراهیم؛ و هرکه در آمد در آن بود ایمن. و برای خدا است بر مردم حج خانه کعبه کسیکه دارد توانائی به سوی آن راهی. و هر که نامعتقد شد پس هر آئینه است خدا بی نیاز از جهان ها. (97)

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَ اللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا تَعْمَلُونَ (98)

بگو: ای اهل کتاب! برای چه نامعتقد می شوید به آیت های خدا و خدا است گواه بر آنچه که می کنید. (98)

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ تَبِعُونَهَا عِوَجًا وَ أَنْتُمْ شُهَدَاءُ ۗ وَ مَا لِلَّهِ بِعَاقِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ (99)

بگو: ای اهل کتاب! برای چه باز می دارید از راه خدا کسی را که ایمان آورد، می خواهید برای آن راه کجی و شما گواهان هستید. و نیست خدا بی خبر از آنچه که می کنید. (99)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ۚ إِنْ تُطِيعُوا فَرِيقًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ (100)

ای آنانکه ایمان آورده اید! اگر فرمانبرداری کنید گروهی از آنان را که داده شده اند کتاب را، بر می گردانند شما را بعد ایمان شما نامعتقدان. (100)

وَ كَيْفَ تَكْفُرُونَ وَ أَنْتُمْ تُنْتَلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُ اللَّهِ وَ فِيكُمْ رَسُولُهُ ۗ وَ مَنْ يَعْتَصِمِ بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ (101)

و چگونه نامعتقد می شوید و شما خوانده می شود بر شما آیت های خدا و در میان شما است پیغمبر او؟ و هرکه چنگ استوار کرد به خدا پس به یقین راه نموده شد به سوی راه راست. (101)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ ۚ وَ لَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ (102)

ای آنانکه ایمان آورده اید! بترسید (از خشم) خدا حق ترسیدن از او و نمیرید مگر (که هستید) شما تسلیم شده گان به خدا. (102)

وَ اعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَ لَا تَفَرَّقُوا ۗ وَ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَ كُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا ۗ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ ۚ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ (103)

و چنگ زنید به ریسمان (دین) خدا همه یکجا و نشوید پراکنده. و یاد کنید نعمت خدا را بر شما چون بودید دشمنان پس الفت انداخت میان دل های شما پس شدید به نعمت خدا برادران و بودید برکنار گودالی از آتش پس نجات داد شما را از آن. این چنین بیان می کند خدا برای شما نشانه های خود را تا باشد که راه یاب شوید. (103)

وَ لَتَكُنَّ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَ يَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ ۗ وَ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (104)

و باید که باشد از شما گروهی که بخوانند به سوی نیکی و امر کنند به کار پسندیده و منع کنند از کار ناپسندیده. و آنها ایشانند رسته گاران. (104)

وَ لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَ اختلفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ ۚ وَ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ (105)

و نباشید مانند آنانیکه پراکنده شدند و اختلاف کردند از بعد آنکه آمد به ایشان نشانه های روشن. و آنها برای ایشان است عذابی بزرگی. (105)

يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَ تَسْوَدُّ وُجُوهٌ ۚ فَأَمَّا الَّذِينَ اسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ أَ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ (106)

روزیکه سفید می شود روی هائی و سیاه می شود روی هائی. پس اما آنانکه سیاه شد روی های شان (به ایشان گفته شود): آیا نامعتقد شدید بعد ایمان خویش؟ پس بچشید عذاب را به سبب آنکه بودید شما نامعتقدی می ورزیدید. (106)

وَ أَمَّا الَّذِينَ ابْيَضَّتْ وُجُوهُهُمْ فَفِي رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ (107)

و اما آنانکه سفید شد روی های شان پس در رحمت خدا ایشان در آن جا همیشه باشند گان.
(107)

تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ تَنْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ صلى وَ مَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعَالَمِينَ (108)
اینها اند آیت های خدا، می خوانیم آنها را بر تو به راستی. و خدا نمی خواهد ستمی بر جهان
ها. (108)

وَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَ مَا فِي الْأَرْضِ صلى وَ إِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ (109)
و برای خدا است آنچه در آسمان ها است و آنچه در زمین است. و به سوی خدا باز گردانیده
می شود کار ها. (109)

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَ تَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَ تُوْمِنُونَ بِاللَّهِ صلى وَ لَوْ
ءَامَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ صلى مِنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ وَ أَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ (110)
هستید شما بهترین امتی که بیرون آورده شده برای مردم، امر می کنید به کار پسندیده و منع
می کنید از کار ناپسندیده و ایمان می آورید به خدا. و اگر ایمان می آورد اهل کتاب البته
بودی بهتر برای ایشان. بعضی از ایشان ایمان آورنده گان اند و بیشتر ایشانند سرکشان
قصدی. (110)

لَنْ يَضُرُّكُمْ إِلَّا آذَى صلى وَ إِنْ يَقْتُلُوكُمْ يُولُوكُمْ الْأَدْبَارَ ثُمَّ لَا يُنصَرُونَ (111)
هرگز نرسانند زیان شما را مگر رنج اندکی؛ و اگر کارزار کنند با شما برگردانند به شما
پشت ها را باز نشوند داده یاری. (111)

ضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذَّلَّةُ أَيْنَ مَا تُقِفُوا صلى إِلَّا بِحَبْلِ مِّنَ اللَّهِ وَ حَبَلٌ مِّنَ النَّاسِ وَ بَاءُوا بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَ
ضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةُ صلى ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَ يَقْتُلُونَ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ صلى ذَلِكَ بِمَا
عَصَوْا وَ كَانُوا يَعْتَدُونَ (112)

زده شد بر ایشان خواری هر جا که یافته شوند مگر به پیمانی از خدا و پیمانی از مردم و
باز گشتند به خشمی از جانب خدا و زده شد بر ایشان ناداری. این به (سبب) آنکه ایشان
بودند نامعتقدی می کردند به آیت های خدا و می کشتند پیغامبران را به ناحق. این به سبب
آنکه سرکشی کردند و بودند از حد می گذشتند. (112)

لَيْسُوا سَوَاءً صلى مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَائِمَةٌ يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ آنَاءَ اللَّيْلِ وَ هُمْ يَسْجُدُونَ (113)
نیستند برابر. از اهل کتاب گروهی است ایستاده (بر دین خدا استوار) می خوانند آیت های
خدا را در برخی از شب و ایشان سجده می کنند. (113)

يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَ الْيَوْمِ الْآخِرِ وَ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَ يَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَ يُسِرُّونَ فِي الْخَيْرَاتِ
وَ أُولَئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ (114)

ایمان می آورند به خدا و روز قیامت و امر می کنند به کار پسندیده و منع می کنند از کار
ناپسندیده و سبقت می کنند در نیکی ها و آنها از (جمله) نیکو کارانند. (114)

وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوا **عَلَيْهِمْ** وَ اللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ (115)

و آنچه می کنند از نیکی پس هرگز نمی شود نا قدر شناسی به آن. و خدا است دانا به پرهیزگاران. (115)

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَ لَا أَوْلَادُهُمْ مِّنَ اللَّهِ شَيْئًا **عَلَيْهِمْ** وَ أُولَىٰ أَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ (116)

هرآئینه آنانکه نامعتقد شدند هرگز دفع نکند از ایشان دارائی ها و ثروت های ایشان و نه فرزندان ایشان از (عذاب) خدا چیزی را؛ و آنها اند باشنده گان دوزخ. ایشان در آنجا همیشه باشنده گانند. (116)

مَثَلُ مَا يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا **أَنفُسَهُمْ** فَأَهْلَكْتَهُمْ وَ مَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَ لَسِكُنْ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ (117)

مثال آنچه خرچ می کنند در این زنده گانی دنیا مانند مثال بادی است که در آن سرمای سخت است برسد زراعت گروهی را که ستم کردند بر خویشان پس نابود ساخت آن را. و نکرد ستم ایشان را خدا ولیکن خود ایشان ستم می کنند. (117)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بَطَانَةً مِّنْ دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا وَ دُؤًا مَا عَنِتُّمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَ مَا تُخْفَىٰ صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ (118)

ای آنانکه ایمان آورده اید! نگیرید محرم اسرار از غیر خویش، نمی کنند کوتاهی شما را در فتنه انگیزی، دوست داشتند آنچه رنج و مشقت دهد شما را، به یقین آشکار شد دشمنی از دهن های ایشان و آنچه مخفی نگاه می کند سینه های ایشان بزرگتر است. به یقین بیان کردیم برای شما نشانه ها اگر هستید که درایت می کنید. (118)

هَآءَ أَنْتُمْ أَوْلَىٰ ءُ تُحِبُّونَهُمْ وَ لَا يُحِبُّونَكُمْ وَ تَوَمَّنُونَ بِالْكِتَابِ كُلِّهِ وَإِذَا لَقُوكُمْ قَالُوا **ءَامَنَّا** وَ إِذَا خَلَوْا عَضُوا عَلَيْكُمُ الْآنَامِلَ مِنَ الْعِظِ قُلْ مُؤْتُوا بِعَيْظِكُمْ **عَلَيْهِمْ** إِنْ اللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ (119)

هستید شما آنانکه دوست می دارید ایشان را و ندارند دوست شما را و ایمان می آورید به کتاب همه آن و وقتیکه ملاقات کردند شما را گفتند: ایمان آوردیم و وقتیکه تنها شدند گزیدند بر ضد شما انگشتان را از خشم. بگو: بمیرید به سبب خشم خویش. هرآئینه خدا است دانا به داخل سینه ها. (119)

إِنْ تَمَسَسْتُمْ حَسَنَةً تَسَوْهُمْ وَ إِنْ تُصِيبْكُمْ سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا بِهَا **عَلَيْهِمْ** وَ إِنْ تَصْبِرُوا وَ تَتَّقُوا لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا **عَلَيْهِمْ** إِنْ اللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ (120)

اگر دست دهد شما را نیکی نا راحت کند ایشان را و اگر برسد به شما بدی خوشحالی می کنند به آن؛ و اگر شکیبائی کنید و پرهیزگاری نمائید نرساند زیان به شما توطئه ایشان چیزی. هرآئینه خدا است به آنچه می کنند در بر گیرنده. (120)

وَ إِذْ غَدَوْتَ مِنْ أَهْلِكَ تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِينَ مَقَاعِدَ لِلْقِتَالِ **عَلَيْهِمْ** وَ اللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ (121)

و وقتی که سحرگهان رفتی از اهل خود می نشاندی ایمان آورنده گان را در جایگاه ها برای جنگ. و خدا است شنوا، دانا. (121)

إِذْ هَمَّتْ طَّائِفَتَانِ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلَا وَ اللَّهُ وَ لِيُهِمَا قِسْ وَ عَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ (122)

وقتی که قصد کردند دو فرقه از شما آنکه سستی کنند و خدا کار ساز ایشان بود. و بر خدا پس باید اعتماد کنند ایمان آورنده گان. (122)

وَ لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَ أَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ (123)

و البته به یقین فتح داد شما را خدا در بدر و شما خوار و ناچیز بودید؛ پس بترسید (از خشم) خدا تا بود که شکرگذاری کنید. (123)

إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُمَدِّكُمْ رَبُّكُمْ بِثَلَاثَةِ آلْفٍ مِنَ الْمَلْئِكَةِ مُنْزَلِينَ (124)

وقتی که می گفتمی به ایمان آورنده گان آیا هرگز نمی کند کفایت شما را اینکه مدد می کند شما را پروردگار شما با سه هزار از فرشته گان فرود فرستاده شده گان؟ (124)

بَلَىٰ- إِنْ تَصْبِرُوا وَ تَتَّقُوا وَ يَأْتِوَكُمْ مِنْ قُدْرِهِمْ هَذَا يُمَدِّدْكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ آلْفٍ مِنَ الْمَلْئِكَةِ مُسَوِّمِينَ (125)

بلی اگر شکیبایی کنید و پرهیزگاری نمائید و بیایند (کافران) به سوی شما از جوش شان همین حال، مدد می کند شما را پروردگار تان با پنج هزار از فرشته گان نشان گذاران.

(125)

وَ مَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ وَ لِتَطْمَئِنَّ قُلُوبُكُمْ بِهِ قِسْ وَ مَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ (126)

و نساخت خدا این مدد را مگر برای مژده دادن شما و تا آرام گیرد دل های شما به آن. و نیست فتح مگر از نزد خدا غالب، نهایت هوشیار. (126)

لِيَقْطَعَ طَرَفًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا- أَوْ يَكْبِتَهُمْ فَيَنْقَلِبُوا خَائِبِينَ (127)

تا نابود کند گروهی از آنانکه نامعتقد شدند یا مغلوب سازد ایشان را پس باز گردند به مراد نارسیده گان. (127)

أَلَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ ظَالِمُونَ (128)

نیست برای تو از کار چیزی، یا (خدا) به مهربانی بر می گردد بر ایشان یا عذاب می کند ایشان را پس هر آئینه ایشانند ستم گاران. (128)

وَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَ مَا فِي الْأَرْضِ- يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ- وَ اللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ (129)

و برای خدا است آنچه در آسمان ها است و آنچه در زمین است. می آمرزد برای کسی که می خواهد و عذاب می کند کسی را که می خواهد. و خدا است آمرزنده، با رحم. (129)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَأْكُلُوا الرِّبَا - أَضْعَافًا مُّضَاعَفَةً ۖ وَ اتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ (130)

ای آنانکه ایمان آورده اید! نخورید سود را دو چند برابر شده؛ و بترسید (از خشم) خدا تا بود که رسته گارشوید. (130)

وَ اتَّقُوا النَّارَ الَّتِي - أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ (131)

و بترسید از آتشی که آماده کرده شده برای نامعتقدان. (131)

وَ أَطِيعُوا اللَّهَ وَ الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ (132)

و فرمان برید خدا را و پیغامبر را تا بود که شما مهربانی کرده شوید. (132)

وَ سَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَ جَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ وَ الْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ (133)

و بشتابید به سوی آمرزش از جانب پروردگار خویش و بهشتی که پهنائی آن آسمان ها و

زمین است، آماده کرده شده است برای پرهیزگاران. (133)

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَ الضَّرَّاءِ وَ الْكَاظِمِينَ الْغَيْظَ وَ الْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ ۗ وَ اللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ (134)

آنانکه خرج می کنند در آسائش و سختی و فروخورنده گان خشم و عفو کننده گان تقصیر از مردم. و خدا دوست می دارد نیکوکاران را. (134)

وَ الَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لَهُمْ لِدُنُوبِهِمْ وَ مَن يَغْفِرِ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ وَ لَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَ هُمْ يَعْلَمُونَ (135)

و آنانکه چون کردند کار زشت یا ستم کردند نفس های خود را، یاد کردند خدا را پس آمرزش خواستند برای گناهان خود، و کیست که می آمرزد گناهان را مگر خدا، و نکردند اصرار به آنچه که کردند و ایشان می دانند. (135)

أُولَىٰ نِكَ جَزَاءُ هُمْ مَغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَ جَنَّتْ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۗ وَ نِعْمَ أَجْرُ الْعَمَلِينَ (136)

آنها پاداش ایشان آمرزش است از جانب پروردگار ایشان و بوستان هائیکه می رود از زیر آنها جویها همیشه در آنها. و نیک است مزد عمل کننده گان. (136)

فَدَخَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَاسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ (137)

به یقین گذشت از پیش شما واقعه هائی، پس سیر کنید در زمین پس بنگرید چگونه بود سر انجام کار به دروغ نسبت کننده گان. (137)

هَذَا بَيَانٌ لِّلنَّاسِ وَ هُدًى وَ مَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ (138)

این روشنگری است برای مردم و هدایت و پندی برای پرهیزگاران. (138)

وَ لَا تَهِنُوا وَ لَا تَحْزَنُوا وَ أَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ (139)

و نکنید سستی و نکنید اندوه و هستید شما برتر اگر هستید شما ایمان آورنده گان. (139)

إِنْ يَمَسُّكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُهُ ۗ وَ تِلْكَ الْأَيَّامُ نَدَاوَلَهَا بَيْنَ النَّاسِ وَ لِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ يَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ ۗ وَ اللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ (140)

اگر برسد شما را جراحی پس به یقین رسیده است آن جماعت را نیز جراحی مانند آن. و این روز ها دست به دست می گردانیم آن ها را در میان مردم تا آشکارا سازد (بشناساند) خدا آنان را که ایمان آورده اند و می گیرد از بعضی شما شهیدان. و خدا ندارد دوست ستم گاران را. (140)

وَ لِيُمَحِّصَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ يَمْحَقَ الْكٰفِرِينَ (141)

و تا خالص گرداند خدا آنان را که ایمان آورده اند و نابود سازد نامعتقدان را. (141)

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخِلُوا الْجَنَّةَ وَ لَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَ يَعْلَمِ الصَّابِرِينَ (142)

آیا گمان کردید آنکه می درآئید به بهشت و هنوز نساخته است آشکار خدا آنان را که جهاد کردند از شما و آشکار سازد شکیبایان را؟! (142)

وَ لَقَدْ كُنْتُمْ تَمَنَّوْنَ الْمَوْتَ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَ أَنْتُمْ تَنْظُرُونَ (143)

و البته به یقین بودید شما که آرزو می کردید مرگ را از پیش آنکه ملاقات کنید آن را پس به یقین دیدید آن را و شما می نگرستید. (143)

وَ مَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ ۗ أَ فَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَىٰٓ أَعْقَابِكُمْ وَ مَنْ يَنْقَلِبْ عَلَىٰٓ عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئًا ۗ وَ سَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ (144)

و نیست محمد مگر پیغمبری، به یقین گذشته است از پیش او پیغامبران. آیا پس اگر مرد یا کشته شد بر می گردید بر عقب خویش و هر که برگردد بر عقب خود پس هرگز نمی رساند زیان خدا را چیزی. و پاداش خواهد داد خدا سپاس گذاران را. (144)

وَ مَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كَتَبْنَا مُوَجَّلًا ۗ وَ مَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَ مَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ مِنْهَا ۗ وَ سَنَجْزِي الشَّاكِرِينَ (145)

و نیست برای نفسی آنکه بمیرد مگر به اجازه خدا نوشته شده به وقت معین. و آنکه می خواهد پاداش دنیا بدهیم او را از آن و آنکه می خواهد پاداش آخرت بدهیم او را از آن. و پاداش بدهیم سپاس گذاران را. (145)

وَ كَأَيِّنْ مِنْ نَبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رَبِّيُونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَ مَا ضَعُفُوا وَ مَا اسْتَكَانُوا ۗ وَ اللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ (146)

و چه بسا از پیغمبری که کارزار کرد همراه او علمای دین فراوانی پس نکردند سستی به سبب آنچه رسید ایشان را در راه خدا و نکردند ضعف و ندادند نشان زبونی. و خدا دوست دارد شکیبایان را. (146)

وَ مَا كَانَ قَوْلُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَ إِسْرَافَنَا فِي ۗ أَمْرِنَا وَ ثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَ انصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ (147)

و نبود سخن ایشان مگر آنکه گفتند: پروردگار ما! بیامرز برای ما گناهان ما را و از حد گذشتن ما را در کار ما و استوار کن پا های ما را و نصرت ده ما را بر گروه نا معتقدان.

(147)

فَأَنذَرْتَهُمُ اللَّهُ تَوَابَ الدُّنْيَا وَ حُسْنَ تَوَابِ الْآخِرَةِ صلى وَ اللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ (148)

پس داد ایشان را خدا پاداش دنیا و بهترین پاداش آخرت را. و خدا دوست دارد نیکوکاران را. (148)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا يَرُدُّوكُمْ عَلَىٰ - أَعْقَابِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَسِرِينَ (149)

ای آنانکه ایمان آوردید! اگر اطاعت کنید آنان را که نامعتقد شدند بر می گردانند شما را بر پاشنه های شما پس می گردید زیان رسیده گان. (149)

بَلِ اللَّهُ مَوْلَاكُمْ صلى وَ هُوَ خَيْرُ النَّاصِرِينَ (150)

بلکه خدا است مولی (یاری دهنده) شما؛ و او بهترین یاری دهنده گان است. (150)

سَنُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانًا صلى وَ مَا وَدَّ اللَّهُ النَّارُ
وَ بُسُّ مَثْوَى الظَّالِمِينَ (151)

خواهیم انداخت در دل های آنانکه نامعتقد شدند هر اس را به سبب آنکه شریک ساختند با خدا چیزی را که نه فرستاده است فرو خدا به آن دلیلی؛ و جای ایشان است دوزخ. و بد جایگاه است ستم گاران را. (151)

وَ لَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ - إِذْ تَحُسُّونَهُم بِإِذْنِهِ صلى حَتَّىٰ - إِذَا فَسِلْتُمْ وَ تَنَزَعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَ عُصَيْتُمْ
مِّنْ - بَعْدِ مَا أَرَاكُمْ مَا تُحِبُّونَ - مِنْكُمْ مَّنْ يُرِيدُ الدُّنْيَا وَ مِنْكُمْ مَّنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ - ثُمَّ صَرَفَكُمْ عَنْهُمْ
لِيُبَيِّنَ لَكُمْ صلى وَ لَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ صلى وَ اللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ (152)

و البته به یقین وفا کرد خدا و عده خود را چون از پا در می آوردید ایشان را به حکم او؛ تا وقتیکه بزدلی کردید و نزاع کردید در امر و نافرمانی کردید از بعد آنکه نشان داد شما را آنچه دوست می داشتید. از شما کسی می خواهد دنیا را و از شما کسی می خواهد آخرت را. آنگاه باز داشت شما را از ایشان (از جنگ منصرف شدید) تا امتحان کند شما را؛ و البته به یقین در گذشت از شما. و خدا است صاحب مهربانی بر ایمان آورنده گان. (152)

إِذْ تُصْعِدُونَ وَ لَا تَلْوُونَ عَلَىٰ - أَحَدٍ وَ الرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي - أُخْرَاكُمْ فَأَتَابَكُمْ عَمَّا بَغِمَ لَكُمْ لَكِيلًا
تَحْزَنُوا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَ لَا مَا أَصَابَكُمْ صلى وَ اللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ (153)

وقتیکه بالا می رفتید و روی بر نمی گردانیدید بر هیچ کسی و پیغمبر صدا می زد شما را از پشت سر شما پس رسانید به شما غمی به سبب غمی تا اینکه نشوید اندوهناک بر آنچه از دست شما رفت و نه آنچه رسید به شما. و خدا است آگاه به آنچه می کنید. (153)

ثُمَّ أَنزَلَ عَلَيْكُمْ مِّنْ - بَعْدِ الْغَمِّ أَمَنَةً نُّعَاسًا يَغْشَىٰ طَائِفَةً مِّنْكُمْ وَ طَائِفَةٌ قَدْ أَهَمَّتْهُمْ أَنفُسُهُمْ يَظُنُّونَ
بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ صلى يَقُولُونَ هَل لَّنَا مِنَ الْأَمْرِ مِنْ شَيْءٍ صلى قُلْ إِنَّ الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ صلى

يُخْفُونَ فِي ~ أَنْفُسِهِمْ مَا لَا يُبْدُونَ لَكَ صلى يَقُولُونَ لَوْ كَانَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ مَا قُتِلْنَا هَهُنَا صلى قُلْ لَوْ كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَىٰ مَضَاجِعِهِمْ صلى وَ لِيَبْتَلِيَ اللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمْ وَ لِيُمَحِّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمْ صلى وَ اللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ (154)

باز فرود فرستاد بر شما از بعد غم آرامشی (به گونه) خواب سبکی که فرا گرفت گروهی از شما را و گروهی را به یقین پریشان ساخته بود ایشان را (فکر) خودشان گمان می کنند به خدا ناحق گمان زمان نادانی؛ می گویند: آیا هست برای ما از امر هیچ چیزی؟ بگو: هر آینه امر همه آن برای خدا است. پنهان می دارند در نفس های خویش آنچه را که آشکار نمی کنند برای تو؛ می گویند: اگر بودی برای ما از امر چیزی نمی شدیم کشته در این جا. بگو: اگر می بودید شما در خانه های خویش البته بیرون می آمدند آنانکه نوشته شده است بر ایشان کشته شدن به سوی کشتار گاه خویش، و تا بیازماید خدا آنچه در سینه های شما است و تا خالص گرداند آنچه در دل های شما است. و خدا است دانا به داخل سینه ها. (154)

إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنْكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا صلى وَ لَقَدْ عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ صلى إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ (155)

هر آینه آنانکه روگردانیدند از شما روزیکه به هم آمدند دو جماعت جز این نیست که لغزاید ایشان را شیطان به بعضی آنچه به دست آوردند؛ و البته به یقین در گذشت خدا از ایشان. هر آینه خدا است آمرزنده، برده بار. (155)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا غُزًى لَوْ كَانُوا عِنْدَنَا مَا مَاتُوا وَ مَا قُتِلُوا لِيَجْعَلَ اللَّهُ ذَٰلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ صلى وَ اللَّهُ يُحْيِي وَ يُمِيتُ صلى وَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ (156)

ای آنانکه ایمان آورده اید! نباشید مانند آنانکه نامعتقد شدند و گفتند برای برادران ایشان وقتیکه سفر کردند در زمین یا بودند بیرون آمده برای جهاد: اگر بودند ایشان نزد ما نمی مردند و نمی شدند کشته تا گرداند خدا این سخن را حسرتی در دل های ایشان. و خدا زنده می کند و می میراند. و خدا است به آنچه که می کنید بینا. (156)

وَ لَئِنْ قُتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مُتُّمْ لَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَ رَحْمَةٌ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ (157)

و اگر کشته شدید در راه خدا یا مُردید البته آمرزش از خدا و بخشایش بهتر است از آنچه که جمع می کنند. (157)

وَ لَئِنْ مُتُّمْ أَوْ قُتِلْتُمْ لَإِلَى اللَّهِ تُحْشَرُونَ (158)

و اگر مُردید یا کشته شدید البته به سوی خدا جمع کرده می شوید. (158)

فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ صلى وَ لَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَأَنْفَضُوا مِنْ حَوْلِكَ صلى فَاعْفُ عَنْهُمْ وَ اسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَ سَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ صلى فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ (159)

پس به سبب مهربانی از خدا نرم شدی برای ایشان؛ و اگر می بودی تند خو، سخت دل البته پراکنده می شدند از دور تو؛ پس درگذر از ایشان و آمرزش بخواه برای ایشان و مشورت

کن ایشان را در کار؛ پس وقتیکه قصد محکم کردی پس اعتماد کن به خدا. هر آینه خدا دوست دارد اعتماد کننده گان را. (159)

إِنْ يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ صلى وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُمْ مِنْ بَعْدِهِ قلى وَ عَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ (160)

اگر یاری می دهد شما را خدا پس نیست تسلطی بر شما؛ و اگر تنها می گذارد شما را پس کیست آنکه یاری می دهد شما را از بعد او؟ و بر خدا پس باید اعتماد کنند ایمان آورنده گان. (160)

وَ مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغُلَّ وَ مَنْ يَغُلْ يَأْتِ بِمَا عَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ثُمَّ تُوْفَىٰ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَ هُمْ لَا يُظْلَمُونَ (161)

و نیست برای پیغمبری آنکه خیانت کند. و کسیکه خیانت می کند می آورد آنچه را که خیانت کرد در روز قیامت. باز تمام داده می شود جزا هر شخص را آنچه به دست آورد و ایشان نمی شوند ستم. (161)

أَفَمَنْ اتَّبَعَ رِضْوَانَ اللَّهِ كَمَنْ بَاءَ بِسَخَطٍ مِّنَ اللَّهِ وَ مَا وَبَهُ جَهَنَّمَ وَ بئسَ الْمَصِيرُ (162)

آیا پس کسیکه پیروی کرد خوشنودی خدا را است مانند کسیکه باز گشت به خشمی از خدا و جای او است دوزخ؟ و بد جای باز گشت است. (162)

هُم دَرَجَاتٌ عِنْدَ اللَّهِ قلى وَ اللَّهُ بَصِيرٌ بما يَعْمَلُونَ (163)

ایشان را است مراتب نزد خدا. و خدا است بینا به آنچه که می کنند. (163)

لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَ يُزَكِّيهِمْ وَ يُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَ الْحِكْمَةَ وَ إِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ (164)

البته به یقین منت گذاشت خدا بر ایمان آورنده گان چون برانگیخت (فرستاد) در میان ایشان پیغمبری از خود ایشان می خواند بر ایشان آیت های خدا را و پاک می سازد ایشان را و می آموزاند ایشان را کتاب را و هوشیاری (شریعت) را و حالانکه بودند از پیش البته در گمراهی آشکار. (164)

أَوْ لَمَّا أَصَابَتْكُمْ مُصِيبَةٌ قَدْ أَصَبْتُمْ مِثْلَيْهَا قُلْتُمْ أَنَّىٰ هَذَا صلى قُلْ هُوَ مِنْ عِنْدِ أَنفُسِكُمْ قلى إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (165)

یا چون رسید به شما مصیبتی به یقین رسانیده بودید شما دو چند آن، گفتید: از کجا است این؟ بگو: این است از نزد خود شما. هر آینه خدا است بر همه چیز توانا. (165)

وَ مَا أَصَابَكُمْ يَوْمَ النِّقْيِ الْجَمْعَانِ فَبِإِذْنِ اللَّهِ وَ لِيَعْلَمَ الْمُؤْمِنِينَ (166)

و آنچه رسید به شما روزیکه به هم آمد دو گروه پس به اجازه خدا بود و تا آشکار سازد ایمان آورنده گان را. (166)

وَ لِيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا وَ قَبِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ ادْفَعُوا صلى قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا

لَاتَّبِعَنَّكُمْ قَسِي هُمْ لِلْكَفْرِ يَوْمَئِذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلْإِيمَانِ ۖ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ قَسِي وَ اللَّهُ أَعْلَمُ
بِمَا يَكْتُمُونَ (167)

و تا آشکار سازد آنان را که منافق شدند. و گفته شد برای ایشان: بیائید بجنگید در راه خدا یا دفع کنید؛ گفتند: اگر میدانستیم ما جنگ کردن البته پیروی می کردیم شما را. ایشان به نامعتقدی آن روز نزدیکتر بودند از ایشان به ایمان. می گویند به دهن های خود آنچه را که نیست در دل های ایشان. و خدا است دانا تر به آنچه که پنهان می کنند. (167)

الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ وَ قَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُوا قَسِي قُلْ فَادْرَأُوا عَنْ أَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (168)

آنانکه گفتند در حق برادران ایشان و خود نشستند: اگر اطاعت می کردند ما را نمی شدند کشته. بگو: پس دفع کنید از خویشان مرگ را اگر هستید راستگویان؟ (168)

وَ لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا ۗ بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ (169)

ونه پندار آنان را که کشته شدند در راه خدا مرده گان. بلکه زنده گان اند نزد پروردگار ایشان روزی داده می شوند. (169)

فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَ يَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَ لَا هُمْ يَحْزَنُونَ (170)

شادان اند به آنچه اعطا کرده است ایشان را خدا از فضل خود و خوشی می کنند به آنانکه نه پیوسته اند با ایشان از پس ایشان آنکه نیست ترس بر ایشان و نه ایشان غمگین می شوند. (170)

يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةِ اللَّهِ وَ فَضْلِهِ وَ أَنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ (171)

خوشی می کنند به نعمتی از جانب خدا و فضلی و آنکه خدا نمی کند ضائع مزد ایمان آورنده گان را. (171)

الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَ الرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ ۚ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَ اتَّقَوْا أَجْرٌ عَظِيمٌ (172)

آنانکه جواب دادند برای خدا و پیغمبر از بعد آنچه رسید ایشان را زخم. برای آنانکه نیکوکاری کردند از ایشان و پرهیزگاری کردند مزدی بزرگی است. (172)

الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَ قَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَ نِعْمَ الْوَكِيلُ (173)

آنانکه گفتند برای ایشان مردم هر آئینه مردم البته جمع شده اند بر (ضد) شما پس بترسید ایشان را، پس زیاد ساخت ایشان را (این سخن) ایمان و گفتند: بس است ما را خدا و نیک حامی و سر پرست است. (173)

فَأَنْقَلَبُوا بِنِعْمَةِ اللَّهِ وَ فَضْلٍ لَمْ يَمَسُّهُمْ سُوءٌ ۚ وَ اتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ قَسِي وَ اللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ

(174)

پس باز گشتند به نعمتی از خدا و فضلی نرسید ایشان را هیچ آسیبی و پیروی کردند خوشنودی خدا را. و خدا است صاحب فضل بزرگی. (174)

إِنَّمَا ذَلِكُمُ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُ. فَلَا تَخَافُوهُمْ وَ خَافُونَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ (175)

جز این نیست که این شیطان است که می ترساند دوستان خود را پس مترسید از ایشان و بترسید از من اگر هستید ایمان آورنده گان؟ (175)

وَ لَا يَحْزَنُكَ الَّذِينَ يُسْرِعُونَ فِي الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا يُرِيدُ اللَّهُ أَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حَظًّا فِي الْآخِرَةِ ۖ وَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ (176)

و نکنند غمگین ترا آنانکه می شتابند به نامعتقدی. هر آئینه ایشان هرگز نمی رسانند زیان خدا را چیزی. می خواهد خدا آنکه ندهد ایشان را هیچ بهره ئی در آخرت؛ و برای ایشان است عذابی بزرگی. (176)

إِنَّ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (177)

هر آئینه آنانکه خریدند نامعتقدی را به ایمان هرگز نرسانند زیان خدا را چیزی و برای ایشان است عذابی درد دهنده ئی. (177)

وَ لَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّمَا نُمِّلِي لَهُمْ خَيْرٌ لِّأَنفُسِهِمْ ۖ إِنَّمَا نُمِّلِي لَهُمْ لِيُزِدُوا وَءِثْمًا وَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ (178)

و نکنند گمان آنانکه نامعتقد شدند آنکه ما مهلت می دهیم برای ایشان کار نیکویی در حق ایشان. جز این نیست که ما مهلت می دهیم برای شان تا بیفزایند در گناهگاری. و برای ایشان است عذابی خوار کننده ئی. (178)

مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ ۚ وَ مَا كَانَ اللَّهُ لِيُطْلِعَكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَ لَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِي مِنْ رُسُلِهِ مَنْ يَشَاءُ ۚ فَأَمِنُوا بِاللَّهِ وَ رُسُلِهِ ۚ وَ إِنْ تَوَمَّنُوا وَ تَتَّقُوا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ (179)

نیست خدا که بگذارد ایمان آورنده گان را بر (آن حال) که شما هستید بر آن تا آنکه جدا کند ناپاک را از پاک. و نیست خدا که مطلع کند شما را بر غیب ولیکن خدا بر می گزیند از پیغمبران خود هر کسی را که می خواهد؛ پس ایمان آورید به خدا و پیغمبران او. و اگر ایمان آوردید و پرهیزگاری کردید پس برای شما است مزدی بزرگی. (179)

وَ لَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ هُوَ خَيْرًا لَّهُمْ ۚ بَلْ هُوَ شَرٌّ لَّهُمْ ۚ سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخُلُوا بِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۚ وَ لِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ ۚ وَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ (180)

و نکنند گمان آنانکه بخل می ورزند به آنچه داده است ایشان را خدا از فضل خود آن را کار نیک برای ایشان؛ بلکه آن بد است برای ایشان؛ بزودی طوق پوشانیده می شوند ایشان آنچه بخل کردند به آن روز قیامت. و برای خدا است میراث آسمانها و زمین. و خدا است به آنچه

می کنید آگاه. (180)

لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَ نَحْنُ أَغْنِيَاءُ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا وَ قَتَلَهُمُ الْآيِبِيَاءَ بِعَيْرِ حَقٍّ وَ نَقُولُ ذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ (181)

البته به یقین شنید خدا سخن آنانی را که گفتند: هر آینه خدا فقیر است و ما توانگرانیم بزودی خواهیم نوشت آنچه گفتند و کشتن ایشان پیغمبران را به ناحق و بگویییم: بچشید عذاب آتش سوزان را. (181)

ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيكُمْ وَ أَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ (182)

این عذاب است به سبب آنچه که پیش فرستاد دستهای شما و آنکه خدا نیست ستم کننده بر بنده گان. (182)

الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ عَهْدَ إِلَيْنَا أَلَّا نُؤْمِنَ لِرَسُولٍ حَتَّىٰ يَأْتِينَنَا بِرُبَانٍ تَأْكُلُهُ النَّارُ قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّن قَبْلِي بِالْبَيِّنَاتِ وَ بِالذِّكْرِ فَلَمَّ قَتَلْتُمُوهُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (183)

آنانکه گفتند که هر آینه خدا حکم فرستاده به سوی ما که ایمان نیاوریم به هیچ پیغمبری تا آنکه بیاورد ما را قربانی که بخورد آن را آتش. بگو: به یقین آمد شما را پیغمبران از پیش من با معجزه ها و با آنچه که شما گفتید، پس چرا کشتید ایشان را اگر هستیید شما راستگو؟ (183)

فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ رَسُولٌ مِّن قَبْلِكَ جَاءُوا بِالْبَيِّنَاتِ وَ الزُّبُرِ وَ الْكِتَابِ الْمُنِيرِ (184)

پس اگر به دروغ نسبت کردند ترا، پس به یقین به دروغ نسبت کرده شده بود پیغمبران از پیش تو، آمدند با معجزه ها و صحیفه ها و کتاب روشن. (184)

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَ إِنَّمَا تُوَفَّقُونَ أُجُورَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَمَنْ زُحِرَ عَنِ النَّارِ وَ أُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَ مَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْعُرُورِ (185)

هر نفسی می چشد مرگ را. و جز این نیست که به تمام داده می شوید مزد های خود را در روز قیامت؛ پس کسی که دور داشته شد از دوزخ و در آورده شد به بهشت پس به یقین رسته گار و کامیاب شد. و نیست زنده گانی دنیا مگر بهره فریبنده. (185)

لَتُبْلَوْنَ فِيْ - أَمْوَالِكُمْ وَ أَنْفُسِكُمْ وَ لَتَسْمَعُنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَ مِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا - أَدَى كَثِيرًا وَ إِنْ تَصْبِرُوا وَ تَتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ (186)

البته امتحان می شوید در مالهایتان و جانهایتان و البته خواهید شنید از آنانکه داده شده اند کتاب از پیش شما و از آنانکه شرک ورزیده اند سرزنش بسیاری. و اگر شکیبائی کنید و پرهیزگاری نمائید پس هر آینه این ها از کار های مقصود است. (186)

وَ إِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَ لَا تَكْفُرُونَهُ فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَ اشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبُئْسَ مَا يَشْتَرُونَ (187)

و وقتی که گرفت خدا عهد آنانکه داده شده اند کتاب را که البته بیان کنید کتاب را برای مردم

ونه پوشید آن را پس انداختند آن عهد را پس پشت خویش و خریدند به آن بهای اندکی؛ پس بد چیزی است آنچه می خردند. (187)

لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا آتَوْا وَ يُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مِنَ الْعَذَابِ صلی وَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (188)

مپندار آنانی را که خوشحال می شوند به آنچه که کرده اند و دوست می دارند که ستوده شوند به آنچه که نه کرده اند پس مپندار ایشان را نجات یافته از عذاب؛ و برای ایشان است عذابی درد دهنده ئی. (188)

وَ لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ صلی وَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (189)

و برای خدا است پادشاهی آسمان ها و زمین. و خدا است بر همه چیز توانا. (189)

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ اخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَ النَّهَارِ لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ (190)

هر آئینه در آفرینش آسمان ها و زمین و رفت و آمد شب و روز است البته نشانه ها برای صاحبان خرد و عقل. (190)

الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَمًا وَ قُعُودًا وَ عَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَ يَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ (191)

آنانکه یاد می کنند خدا را ایستاده و نشسته و بر پهلو های خویش و تأمل می کنند در آفرینش آسمان ها و زمین، (می گویند:) پروردگار ما! نیافریده ئی اینها را بیهوده، پاکیزه تر، پس نجات ده ما را از عذاب آتش (دوزخ). (191)

رَبَّنَا إِنَّكَ مَنْ تُدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ أَخْزَيْتَهُ صلی وَ مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ (192)

پروردگار ما هر آئینه تو هر که را درآوری به دوزخ پس به یقین رسوا کرده ئی او را؛ و نیست برای ستم گاران از یاری دهنده گان. (192)

رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ ءَامِنُوا بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَ كَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَ تَوَفَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ (193)

پروردگار ما! هر آئینه ما شنیدیم ندا کننده را به آواز بلند می خواند برای ایمان آنکه ایمان آورید به پروردگار خویش پس ایمان آوردیم. پروردگار ما! پس بیامرز برای ما گناهان ما را و بپوشان از ما بدی های ما را و بمیران ما را با نیکوکاران. (193)

رَبَّنَا وَ آتِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلَىٰ رُسُلِكَ وَ لَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَمَةِ صلی إِنَّكَ لَا تَخْلِفُ الْمِيعَادَ (194)

ای پروردگار ما! وبده ما را آنچه وعده کرده ای به ما به (زبان) پیغمبران خود و مکن رسوا ما را روز قیامت. هر آئینه تو نمی کنی خلاف وعده را. (194)

فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَامِلٍ مِّنْكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ صلی بَعْضُكُمْ مِّنْ بَعْضٍ صلی فَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَ أخرجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَ أُوذُوا فِي سَبِيلِي وَ قَاتَلُوا وَ قُتِلُوا لَأَكْفِرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَ لَأَدْخِلَنَّهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ثَوَابًا مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ صلی وَ اللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ (195)

پس قبول کرد برای ایشان (دعای ایشان را) پروردگار ایشان آنکه من نمی سازم ضائع عمل عمل کننده ئی از شما را از مرد یا زن؛ بعضی شما از بعضی هستید؛ پس آنانکه هجرت کردند و رانده شدند از خانه های شان و رنجانیده شدند در راه من و جنگ کردند و کشته شدند البته می پوشانم از ایشان بدی های ایشان را و البته در می آورم ایشان را در بوستان های که می رود از زیر آن ها جوی ها پاداشی از نزد خدا. و خدا است نزد او نیک پاداش.

(195)

لَا يَغُرَّنْكَ تَقَلُّبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي الْبِلَادِ (196)

نفریبد ترا آمد و شد (گشت و گذار) آنانکه نامعتقد شدند در شهر ها. (196)

مَتَاعٌ قَلِيلٌ ثُمَّ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَ بُنْسَ الْمِهَادِ (197)

بهره ئی اندکی است باز جایگاه ایشان دوزخ است. و بد جایگاهی است. (197)

لَكِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نُزُلًا مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِلْأَبْرَارِ (198)

لیکن آنانکه پرهیزگاری کردند (از خشم) پروردگار خویش، برای ایشان است بوستان های می رود از زیر آنها جوی ها همیشه باشنده گان در آن جا، مهمانی از نزد خدا. و آنچه نزد خدا است بهتر است برای نیکوکاران. (198)

وَ إِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَ مَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ وَ مَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ خَاشِعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْتُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ (199)

و هر آئینه از اهل کتاب البته کسی است که ایمان می آورد به خدا و آنچه که فرود فرستاده شده به سوی شما و آنچه که فرود فرستاده شده به سوی ایشان، فروتنی کنان برای خدا، نمی خرنند به آیت های خدا بهای اندک. آن گروه برای ایشان است مزد ایشان نزد پروردگار ایشان. هر آئینه خدا است سریع در حساب گرفتن. (199)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اصْبِرُوا وَ صَابِرُوا وَ رَابِطُوا وَ اتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ (200)

ای آنانکه ایمان آورده اید! شکیبائی کنید و استقامت نمائید و (در مقابل دشمن) پایداری کنید و بپرهیزید (از خشم) خدا، تا باشد که شما رسته گار شوید. (200)